

Vaatimukset

- On todettava, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut vesi- ja energiahuollon sekä liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankinnoista ja direktiivin 2004/17/EY kumoamisesta 26.2.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/25/EU (EUVL 2014, L 94, s. 243) 106 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei saattanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä voimaan 18.4.2016 mennessä tai ainakaan ilmoittanut kyseisistä säännöksistä komissiolle
- Luxemburgin suurherttuakunta on velvoitettava SEUT 260 artiklan 3 kohdan nojalla maksamaan uhkasakko, jonka määrä on 11 628 euroa päivässä, tässä asiassa annettavan tuomion julistamisesta lähtien, koska se ei ole noudattanut velvollisuuttaan ilmoittaa direktiivin 2014/25/EU täytäntöönpanotoimista
- Luxemburgin suurherttuakunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Jäsenvaltioiden on direktiivin 2014/25/EU 106 artiklan 1 kohdan mukaan saatettava kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämät säännökset voimaan viimeistään 18.4.2016. Koska Luxemburg ei ole ilmoittanut kyseisen direktiivin täytäntöönpanotoimenpiteistä, komissio on päättänyt saattaa asian unionin tuomioistuimen tutkittavaksi.
2. Komissio ehdottaa kannekirjelmässään, että Luxemburg velvoitetaan maksamaan 11 628 euron päiväkohtainen uhkasakko. Uhkasakon määrän laskemisessa on otettu huomioon rikkomisen vakavuus ja kesto sekä kyseisen jäsenvaltion maksukykyyn perustuva varoitettava vaikutus.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on esittänyt 9.2.2018 –
Sociale Verzekeringsbank v. F. van den Berg ja H. D. Giesen****(Asia C-95/18)**

(2018/C 161/24)

*Oikeudenkäyntikieli: hollanti***Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin**

Hoge Raad der Nederlanden

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Sociale Verzekeringsbank

Vastapuolet: F. van den Berg ja H. D. Giesen

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) a) Onko SEUT 45 ja 48 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat käsiteltävien kaltaisissa tapauksissa esteenä AOW:n ⁽¹⁾ 6a §:n b kohdan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle? Kyseisestä kansallisesta lainsäädännöstä seuraa, että Alankomaissa asuva henkilö ei ole sosiaalivakuutusten nojalla vakuutettu tässä asuinvaltiossa, jos maassa asuva henkilö työskentelee toisessa jäsenvaltiossa ja on asetuksen N:o 1408/71 ⁽²⁾ 13 artiklan perusteella työskentelyjäsenvaltion lainsäädännön alainen. Käsiteltävissä tapauksissa on ominaista se, ettei asianomaisilla ole työskentelyjäsenvaltion lakisääteisen järjestelmän perusteella oikeutta vanhuuseläkkeeseen heidän kyseisessä valtiossa työskentelynsä vähäisyyden vuoksi.

- b) Onko ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen a kohtaan vastaamisessa merkitystä sillä, että henkilöllä, jonka asuinvaltio ei ole asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan perusteella toimivaltainen, ei ole velvollisuutta maksaa sosiaalivakuutusmaksuja tässä asuinvaltiossa? Niiden ajanjaksojen osalta, joilla maassa asuva henkilö työskentelee toisessa jäsenvaltiossa, hän kuuluu nimittäin asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan perusteella vain työskentelyjäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän alaisuuteen, eikä myöskään Alankomaiden kansallisessa lainsäädännössä velvoiteta tällaisessa tapauksessa maksamaan vakuutusmaksuja.
- 2) Onko ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastattaessa merkitystä sillä, onko asianomaisilla ollut mahdollisuus ottaa AOW:n perusteella vapaaehtoinen vakuutus, tai sillä, onko heillä ollut mahdollisuus pyytää Svbt:tä tekemään asetuksen N:o 1408/71 17 artiklassa tarkoitettu sopimus?
- 3) Onko asetuksen N:o 1408/71 13 artikla esteenä sille, että Giesenin aviopuolison kaltaiselle henkilölle, joka oli ennen 1.1.1989 vain kansallisen lainsäädännön mukaan arvioituna asuinmaassaan Alankomaissa vakuutettu AOW:n nojalla, saa kyseisen vakuutuksen perusteella oikeuden vanhuusetuuksiin siltä osin kuin on kyse ajanjaksoista, joilla hän kuului mainitun asetuksen säännöksen perusteella toisessa jäsenvaltiossa työskentelyn takia kyseisen työskentelyjäsenvaltion lainsäädännön alaisuuteen, vai onko oikeutta etuuteen AOW:n perusteella pidettävä oikeutena etuuteen, jonka saamiselle ei ole kansallisessa lainsäädännössä asetettu työskentelyä tai vakuutusta koskevia edellytyksiä tuomion Bosmann mukaisesti siten, että hänen tapauksessaan voidaan soveltaa samanlaista päättelyä?

⁽¹⁾ Yleinen vanhuuseläkelaki (Algemene ouderdomswet).

⁽²⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71 (EYVL 1971, L 149, s. 2).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaat) on esittänyt 9.2.2018 –
Sociale Verzekeringsbank v. C. E. Franzen**

(Asia C-96/18)

(2018/C 161/25)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Hoge Raad der Nederlanden

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Sociale Verzekeringsbank (SVB)

Vastapuoli: C. E. Franzen

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko SEUT 45 ja 48 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat käsiteltävän kaltaisessa tapauksessa esteenä AKW:n ⁽¹⁾ 6a §:n b kohdan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle? Kyseisestä kansallisesta lainsäädännöstä seuraa, että Alankomaissa asuva henkilö ei ole sosiaalivakuutusten nojalla vakuutettu tässä asuinvaltiossa, jos maassa asuva henkilö työskentelee toisessa jäsenvaltiossa ja on asetuksen N:o 1408/71 ⁽²⁾ 13 artiklan perusteella työskentelyjäsenvaltion lainsäädännön alainen. Käsiteltävässä tapauksessa on ominaista se, ettei asianomaisella ole työskentelyjäsenvaltion lakisääteisen järjestelmän perusteella oikeutta lapsilisään hänen kyseisessä valtiossa työskentelynsä vähäisyyden vuoksi.